

Lovforslagets Indhold og dets Omgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Endringsforslag til Sagens tredje Behandling indskaldtes til næste Dags Formiddag Kl. 10.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Endringer i Lov om Postvæsenet af 7de Januar 1871.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1891 ff.)

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Lutein: Det er jo ganske rimeligt, at der en Gang forelægges et Lovforslag om Endringer i vore Posttaxter, der nu have bestaaet uforandrede siden 1871, og Forordringen derom er jo ogsaa fremkommen til forskellige Tider og paa forskellige Steder. Navnlige efter at Møntloven var gennemført, fremkom der fra forskellige Steder Endring om, hvad man kaldte at bringe vore Posttaxter mere i Overensstemmelse med Møntloven, og den Forordring har, forekommer det mig, Idette Forslag ogsaa til Dels eller i det Hele søgt at imødekomme. Jeg ønsker i den Anledning at udtale, at det forekommer mig, at det er en lille Misforståelse, naar man forlanger en Indretning af Posttaxterne efter Møntloven, saaledes at man derved gjør 5 Ore til den mindste Mønt. Fordelen ved den nye Mønts Indretning var jo væsentlig, eller i alt Fald dog i meget betydelig Grad den, at vi gik over til en lille Stillelønt, men skal det være til nogen Nytte i alle Detailler, maa det virkelig gennemføres ved alle smaa Om sætninger, at de smaa Prisforandringer gjøres i Orer og ikke i 5 Orer. Der er en Tilbøielighed hos Detailhandlerne til at betragte 5 Oren som den mindste Mønt, men jeg vilde anse det for meget beklageligt, om Statskassen, der jo egentlig er den største Detailhandler, gaar den samme Vej: Ikke at ville kjende nogen mindre Prisforandring end 5 Oren. Ved disse stadige og daglig tilbagevendende Udgifter kommer man til at give saa en, saa to og saa tre Ore mere ud, end man egentlig skalde. Det bliver en betydelig Merindtægt for dem, der indlæser, men man kommer derigennem til at gjøre 5 Oren til den mindste Mønt, eller

i hvert Fald til at betale Mere end det, man egentlig skalde betale. Jeg vil derfor tillade mig at fraraade, at man ved Bestemmelsen af Posttaxterne tager dette Hensyn til 5 Oren. Lad os holde paa den enkelte Ore. Den, der ikke passer paa den enkelte Ore, naaer ikke at samle en Krone, og det bliver til mange Kroner, naar man stadig forhøier op ad til 5 Ore. Vi maa blive ved de enkelte Ore, gennemgaaende holde os til dem og bestemme enhver Taxtagift til det, den skal være, uden Hensyn til, om Tallet er deleligt med 5 eller ikke.

Derefter skal jeg tillade mig at gaa over til at omtale de enkelte Taxter, der ere angivne her. Der er under § 1 foreslaaet en meget betydelig Nedsættelse, navnlig for Brevkort, der er foreslaaet nedsat til det Halve af den nuværende Taxt. Dette Skridt forekommer mig mildest talt at være lidt betænkeligt. Det er oplyst i Motiverne, at Benyttelsen af Brevkort her i Landet ikke er ret stor, den andrager kun mellem 3 og 400,000 om Aaret, hvorimod den i andre Lande, hvor man har en lavere Brevkorttaxt, er steget saaledes, at f. Ex. i Tyskland — hvor Brevkortet er opfundet og først indført — beføres en Fjerdedel af Korrespondancen med Brevkort. Hvis nu hos os en Fjerdedel af vor Korrespondance, der nu for Dieblisset udgjør omtrent 24,000,000 Breve, gik over til at blive Brevkort og altsaa blev befordret til halv Porto, saa vilde det medføre en formindstet Indtægt for Postvæsenet af 240,000 Kr. Man vil indse, at det vilde være en meget betydelig Nedgang, og den Forhaabning, der udtales i Motiverne, at der som Folge af Nedsættelsen vilde komme en saadan Forøgelse af Korrespondancen, at Indtægterne derved vilde gjenvindes, tror jeg ikke er berettiget. Jeg tror, at Portoen er saa lav, at Folk i det Hele taget allerede nu omtrent skrive de Breve, de have Anledning til at skrive; en Nedsættelse vil maaske fremkalde nogen, men ikke nogen stor Forøgelse af Korrespondancen. Dertil kommer et andet Moment, som jeg skal tillade mig at berøre. Det er nemlig et stort Spørgsmaal, om den stærke Benyttelse af Brevkort egentlig kan siges at være heldig og nyttig. Enhver skriftlig Meddelelse har to Diemed, det ene er at give Modtageren en Meddelelse om det i det Skrebne Indeholdt, og det andet er at give ham et Dokument, som baade for ham er et Bevis for, hvad Afsenderen har skrevet, lige overfor denne, og en Grindring overfor sig selv. I denne sidste Henseende er et Brevkort omtrent den alleruheldigste Form, som tænkes kan. Jeg